

[Socialministeren.]

man må modtage i dagpleje uden særlig tilladelse. I forhold til de gældende regler sættes antallet ned fra 7 til 5 børn. Endvidere findes her reglerne fra børneforsoringsloven om de kommunale myndigheders formidling af anbringelse i privat dagpleje og om de såkaldte plejetilladelser, der giver ret til at have et barn under 14 år i døgnpleje i et privat hjem.

Det følgende afsnit — *afsnit VII* — er ret stort, idet det omhandler alle typer af sociale institutioner, såvel dag- som døgninstitutioner, opdelt under hensyn til, om det er kommunerne, amtskommunerne eller staten, der har ansvaret for oprettelse og drift af de enkelte institutionstyper. Det fremhæves, at den ansvarlige myndighed kan vælge mellem selv at oprette og drive institutioner eller indgå overenskomst med private institutioner, der, bortset fra helt små daginstitutioner for mindre end 6 børn, altid skal være selvejende. For hver enkelt institutionstype findes det angivet, hvem der fører tilsyn, hvilken myndighed der træffer beslutning om optagelse i institutionen, og hvordan der skal betales for institutionsopholdet — af den enkelte eller den, der har forsørgelsespligt for pågældende.

Det sidste af lovforslagets specielle afsnit omhandler de foranstaltninger, det offentlige først bør gribe til, når alle andre muligheder for en tilfredsstillende løsning af en families problemer synes udtømt. Det drejer sig om hjælpeforanstaltninger, der må iværksættes uden samtykke fra sagens parter. Afsnittet omhandler alene tvangsforanstaltninger for børn under 18 år og en henvisning til reglerne om hjælpeforanstaltninger i loven om forsorgen for åndssvage og andre særlig svagtbegavede. Derimod opret holder forslaget ikke reglerne fra forsørgsloven om tvangsmæssig anbringelse af alkoholikere, subsistensløse m. fl. Disse bestemmelser er de senere år så godt som aldrig anvendt i praksis, og det blev allerede i socialreformkommissionens 1. betænkning omtalt, at det skulle overvejes at afskaffe dem.

Lovforslagets sidste afsnit omhandler dels finansierungsordningen, som jeg allerede har omtalt, dels nogle praktiske overgangs- og slutningsbestemmelser.

Hvad angår udgifterne ved dette store lovforslag, skal jeg henvise til de beregnin-

ger, der er gjort ret udførligt rede for i de almindelige bemærkninger til forslaget. Her skal jeg blot i korthed nævne, at de samlede udgifter til ydelser efter de 6 love, lovforslaget skal afløse, for finansåret 1972-73 er anslået til godt 5,3 milliarder kr., og at merudgifterne ved de nye regler — navnlig ved at sænke niveauet for den forbigående kontanthjælp fra mellemste invalidepension, som foreslået af socialreformkommissionen, til niveauet for udvidet hjælp — er nedbragt fra de 100 mill. kr., der omtales i socialreformkommissionens betænkning, til et beløb af størrelsen 40-50 mill. kr. Det kan måske give anledning til undren, at der såvel i kommissionsbetænkningen som i bemærkningerne til lovforslaget alene regnes med merudgifter til kontanthjælp. Dette må imidlertid ses i sammenhæng med, at egentlige udgiftsberegninger og -skøn kun med rimelighed kan opstilles på forholdsvis kort sigt, og med, at alt, hvad der hedder institutions- og serviceydelser i forvejen i disse år er inde i en meget kraftig udvikling. Udgifterne på disse felter er derfor også stærkt stigende, men denne tendens har allerede været der i flere år og har ingen forbindelse med gennemførelsen af en ny bistandslov. I virkeligheden kan det næppe inden for de nærmeste år ventes, at udgifterne til institutions- og serviceydelser vil kunne stige som følge af en ny lov. Så godt som al kapacitet på disse felter er allerede sat ind, og en udvidelse af den offentlige indsats — gennem flere investeringer osv. — ville, selv om den blev tilladt, næppe kunne slå igennem før om adskillige år. Det egentlige udgiftsproblem på dette område ligger derfor flere år ude i fremtiden og vil antagelig i højeste grad kunne påvirkes af den planlægning og prioritering, der foretages i de kommende år.

I denne forbindelse er det vigtigt at mærke sig, at den samordning af planlægning og visitation m. v., som en ny bistandslov skulle give mulighed for, vil kunne give direkte økonomiske gevinster, der f. eks. kan benyttes til at skaffe befolkningen en bedre service for de samme udgiftsbeløb, som skulle være brugt efter den hidtidige lovgivning.

I forslaget er lovens ikrafttrædelsesdato angivet som 1. april 1974. Nogle vil nok mene, at det er en kort frist at sætte for